Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

15 юли 2021 година*

„Обжалване — Банков съюз — Единен механизъм за преструктуриране (ЕМП) — Единен фонд за преструктуриране (ЕФП) — Изчисляване на предварителните вноски за 2017 г. — Удостоверяване на решение на Единния съвет за преструктуриране (ЕСП) — Задължение за мотивиране — Поверителна информация — Законосъобразност на Делегиран регламент (ЕС) 2015/63“

По съединени дела C-584/20 P и C-621/20 P,

с предмет две жалби на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадени съответно на 6 и 20 ноември 2020 г.,

Европейска комисия, представлявана от D. Triantafyllou, A. Nijenhuis, V. Di Bucci и A. Steiblytė,

жалбоподател по дело C-584/20 P,

подпомагана от

Кралство Испания, представлявано от J. Rodríguez de la Rúa Puig,

встъпила страна в производството по обжалване,

като другите страни в производството са:

Landesbank Baden-Württemberg, установена в Щутгарт (Германия), представлявана от H. Berger и M. Weber, Rechtsanwälte,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

подпомагана от:

Fédération bancaire française, установена в Париж (Франция), представлявана от A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi и M. Dalon, адвокати,

встъпила страна в производството по обжалване,

* Език на производството: немски.

Единен съвет за преструктуриране (ЕСП), представляван от K.-P. Wojcik, P. A. Messina, J. Kerlin и H. Ehlers, подпомагани от H.-G. Kamann и P. Gey, Rechtsanwälte, и от F. Louis, адвокат,

ответник в първоинстанционното производство,

и

Единен съвет за преструктуриране (ЕСП), представляван от K.-P. Wojcik, P. A. Messina, J. Kerlin и H. Ehlers, подпомагани от H.-G. Kamann, и P. Gey, Rechtsanwälte, и от F. Louis, адвокат,

жалбоподател по дело C-621/20 P,

подпомаган от

Кралство Испания, представлявано от J. Rodríguez de la Rúa Puig,

встъпила страна в производството по обжалване,

като другите страни в производството са:

Landesbank Baden-Württemberg, установена в Щутгарт (Германия), представлявана от H. Berger и M. Weber, Rechtsanwälte,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

подпомагана от:

Fédération bancaire française, установена в Париж (Франция), представлявана от A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi и M. Dalon, адвокати,

встъпила страна в производството по обжалване,

Европейска комисия, представлявана от D. Triantafyllou, A. Nijenhuis, V. Di Bucci и A. Steiblytė,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: K. Lenaerts, председател, R. Silva de Lapuerta, заместник-председател, J.-C. Bonichot, M. Vilaras, E. Regan, M. Ilešič, L. Bay Larsen (докладчик), A. Kumin и N. Wahl, председатели на състави, T. von Danwitz, M. Safjan, C. Lycourgos, I. Jarukaitis, N. Jääskinen и I. Ziemele, съдии,

генерален адвокат: J. Richard de la Tour,

секретар: D. Dittert, началник на отдел,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 23 март 2021 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 27 април 2021 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Със своите жалби пред Съда Европейската комисия и Единният съвет за преструктуриране (ЕСП) искат да се отмени решение на Общия съд на Европейския съюз от 23 септември 2020 г., Landesbank Baden-Württemberg/ЕСП (T-411/17, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2020:435), с което Общият съд отменя решението на ЕСП, прието на изпълнителната му сесия на 11 април 2017 г. относно изчисляване на предварителните вноски за 2017 г. в Единния фонд за преструктуриране (SRB/ES/SRF/2017/05) (наричано по-нататък „спорното решение“), в частта, в която се отнася до Landesbank Baden-Württemberg.

Правна уредба

Директива 2014/59/ЕС

2 Съображения 105—107 от Директива 2014/59/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 година за създаване на рамка за възстановяване и преструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници и за изменение на Директива 82/891/ЕИО на Съвета и директиви 2001/24/ЕО, 2002/47/ЕО, 2004/25/ЕО, 2005/56/ЕО, 2007/36/ЕО, 2011/35/ЕС, 2012/30/ЕС и 2013/36/ЕС и на регламенти (ЕС) № 1093/2010 и (ЕС) № 648/2012 на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L 173, 2014 г., стр. 190) гласят:

„(105) По принцип отрасълът следва да прави вноски преди всяка операция за преструктуриране и независимо от нея. Когато предварителното финансиране е недостатъчно за покриване на загубите или разходите, свързани с използването на механизмите за финансиране, следва да се събират допълнителни вноски за покриване на допълнителните разходи или загуби.

(106) С цел да се натрупат достатъчно средства и да се избегнат проциклични ефекти, които биха възникнали, ако механизмите за финансиране трябваше да разчитат единствено на последващи вноски в условията на системна криза, е абсолютно необходимо предварително наличните финансови средства на националните механизми за финансиране да са поне на определено минимално целево равнище.

(107) С цел да се осигури справедливо изчисляване на вноските и да се насърчи възприемането на по-малко рисков модел вноските към националните механизми за финансиране следва да отразяват степента на кредитен, пазарен и ликвиден риск, поет от институциите“.

3 В член 102, параграф 1 от тази директива се уточнява:

„Държавите членки гарантират, че до 31 декември 2024 г. наличните финансови средства в техните механизми за финансиране достигат поне 1 % от размера на гарантираните депозити на всички институции, лицензирани на тяхна територия. Държавите членки могат да определят целеви равнища над този размер“.

4 Член 103 от посочената директива гласи:

„1. С цел да се достигне целевото равнище по член 102 държавите членки гарантират, че лицензираните на тяхна територия институции, включително клоновете в Съюза, правят вноските най-малко ежегодно.

2. Вноската на всяка институция е пропорционална на сумата на нейните задължения (без собствения капитал) минус гарантираните депозити спрямо общите задължения (без собствения капитал) минус гарантираните депозити на всички институции, лицензирани на територията на съответната държава членка.

Тези вноски се коригират в зависимост от рисковия профил на институциите в съответствие с приетите съгласно параграф 7 критерии.

[…]

7. На Комисията се предоставя правомощието да приема делегирани актове в съответствие с член 115 за уточняване на понятието за коригиране на вноските в зависимост от рисковия профил на институциите, както е посочено в параграф 2 от настоящия член, като взема предвид всяко едно от следните:

а) рисковите експозиции на институцията, включително и значимостта на дейности за търгуване, задбалансовите експозиции и ливъриджа;

б) сигурността и разнообразието на източниците за финансиране на дружеството и необременените с тежести високоликвидни активи;

в) финансовото състояние на институцията;

г) вероятността институцията да бъде подложена на преструктуриране;

д) степента, до която институцията се е възползвала от извънредна публична финансова подкрепа в миналото;

е) сложността на структурата на институцията и възможността за преструктурирането ѝ;

ж) значението на институцията за стабилността на финансовата система или икономиката на една или повече държави членки или на Съюза;

з) обстоятелството, че институцията е част от институционална защитна схема“.

Регламент (ЕС) № 806/2014

5 Съображение 41 от Регламент (ЕС) № 806/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 15 юли 2014 година за установяването на еднообразни правила и еднообразна процедура за преструктурирането на кредитни институции и някои инвестиционни посредници в рамките на Единния механизъм за преструктуриране и Единния фонд за преструктуриране и за изменение на Регламент (ЕС) № 1093/2010 (ОВ L 225, 2014 г., стр. 1) гласи:

„Предвид предназначението на Съвета за преструктуриране и целите на преструктурирането, които включват защита на публичните средства, работата на [Единния механизъм за преструктуриране (ЕМП)] следва да се финансира чрез вноски от институциите, установени в участващите държави членки“.

6 Член 69, параграф 1 от този регламент предвижда:

„След изтичането на първоначален осемгодишен срок, считано от 1 януари 2016 г. […] наличните финансови средства на [Единния фонд за преструктуриране (ЕФП)] трябва да достигнат най-малко 1 % от размера на гарантираните депозити на всички лицензирани във всички участващи държави членки кредитни институции“.

7 Член 70, параграфи 1 и 2 от посочения регламент предвижда:

„1. Индивидуалната вноска на всяка институция се набира най-малко веднъж годишно и се изчислява пропорционално на сумата на задълженията ѝ (с изключение на собствения капитал) минус гарантираните депозити, по отношение на съвкупните задължения (с изключение на собствения капитал) минус съвкупните гарантирани депозити, на всички лицензирани институции на териториите на всички участващи държави членки.

2. Съветът за преструктуриране ежегодно, след консултация с [Европейската централна банка (ЕЦБ)] или с националния компетентен орган и в тясно сътрудничество с националните органи за преструктуриране, изчислява индивидуалните вноски, за да гарантира, че вноските, дължими от всички институции, лицензирани на териториите на всички участващи държави членки, не надхвърлят 12,5 % от целевото равнище.

Всяка година изчисляването на вноските за отделните институции се основава на:

а) фиксирана вноска, която се изчислява пропорционално въз основа на сумата на задълженията на институцията, с изключение на собствения капитал и гарантираните депозити, спрямо общите задължения, с изключение на собствения капитал и гарантираните депозити, на всички институции, лицензирани на територията на участващите държави членки; и

б) коригирана спрямо риска вноска, която се основава на критериите, предвидени в член 103, параграф 7 от Директива [2014/59], като се взема предвид принципът на пропорционалност, без да се създава неравнопоставеност между структурите на банковия сектор на държавите членки.

Съотношението между фиксираната вноска и коригираните спрямо риска вноски трябва да е съобразено с балансираното разпределение на вноските между различните видове банки.

[…]“.

8 Съгласно член 88, параграф 1 от същия регламент:

„По отношение на членовете на Съвета за преструктуриране, заместник-председателят, […] членовете на персонала на Съвета за преструктуриране, служителите на обменни начала или командированите служители от участващите държави членки, изпълняващи задължения по преструктуриране, се прилагат изискванията за професионална тайна съгласно член 339 ДФЕС и съответните разпоредби от законодателството на Съюза дори след прекратяване изпълнението на техните задължения. По-специално за тях се прилага забрана да разкриват поверителна информация, получена в хода на техните професионални дейности или от компетентен орган, или от орган за преструктуриране във връзка с функциите им съгласно настоящия регламент, на което и да е лице или орган — освен ако тази информация се разкрива при упражняването на функциите им по настоящия регламент или е в съкратена или обобщена форма, така че субектите по член 2 да не могат да бъдат идентифицирани, или когато тази информация се разкрива с изричното и предварително съгласие на органа или субекта, който я е предоставил.

Информацията, за която се прилагат изискванията за професионална тайна, не може да се разкрива на друг частен или публичен субект, освен ако разкриването ѝ е необходимо за целите на съдебно производство“.

Делегиран регламент (ЕС) 2015/63

9 В член 4 от Делегиран регламент (ЕС) 2015/63 на Комисията от 21 октомври 2014 година за допълване на Директива 2014/59/ЕС на Европейския парламент и на Съвета по отношение на предварителните вноски в механизмите за финансиране на преструктурирането (ОВ L 11, 2015 г., стр. 44) се уточнява:

„1. Органите за преструктуриране определят годишните вноски, които се плащат от всяка институция пропорционално на нейния профил на риска, въз основа на информацията, предоставена от институцията […] и при прилагането на методиката, описана в настоящия раздел.

2. Органът за преструктуриране определя годишната вноска, посочена в параграф 1, въз основа на годишното целево равнище на механизма за финансиране на преструктурирането, като се вземе предвид целевото равнище, което трябва да бъде постигнато до 31 декември 2024 г. в съответствие с член 102, параграф 1 от Директива [2014/59], и въз основа на средния размер на гарантираните депозити за предходната година, изчислен на тримесечна база, на всички институции, лицензирани на територията, за която се простират правомощията му“.

10 Член 5 от този делегиран регламент прогласява принципите на корекциите за риск за основната годишна вноска.

11 Член 6 от посочения делегиран регламент определя показателите и групите показатели за риск, чието относително тегло е посочено в член 7 от същия делегиран регламент.

12 Член 9 от Делегиран регламент 2015/63 предвижда:

„1. Органът за преструктуриране определя допълнителен множител за корекции за риск за всяка институция чрез комбиниране на показателите за риск по член 6 в съответствие с формулата и процедурите, установени в приложение I.

2. Без да се засягат разпоредбите на член 10, годишната вноска на всяка институция се определя за всеки период на внасяне от органа за преструктуриране, като се умножи базовата годишна вноска с допълнителния множител за корекции за риск в съответствие с формулата и процедурите, установени в приложение I.

3. Множителят за корекции за риск варира между 0,8 и 1,5“.

13 Член 13, параграф 1 от този делегиран регламент гласи:

„Органът за преструктуриране уведомява всяка от институциите по член 2 за решението си за определяне на годишните вноски, дължими от всяка институция най-късно до 1 май всяка година“.

14 Приложение I („Процедура за изчисляване на годишните вноски на институциите“) към посочения делегиран регламент подробно определя стъпките, следвани от ЕСП при изчисляването на предварителните годишни вноски в ЕФП.

Обстоятелствата по спора

15 В спорното решение ЕСП определя размера на предварителните вноски в ЕФП за 2017 г., в това число и вноската на Landesbank Baden-Württemberg, установена в Германия кредитна институция.

16 С акт за събиране на вземания от 21 април 2017 г., получен от Landesbank Baden-Württemberg на 24 април 2017 г., Finanzmarktstabilisierung (Федерална служба за стабилизиране на финансовите пазари, Германия) уведомява Landesbank Baden-Württemberg, че ЕСП е определил предварителната ѝ вноска в ЕФП за 2017 г. и ѝ посочва дължимата сума в полза на Restrukturierungsfonds (Фонд за преструктуриране, Германия). Към този акт за събиране на вземания са приложени два документа, а именно текстът на спорното решение на немски език, без приложението, посочено в този текст, и документ, озаглавен „Подробна информация относно изчисляването (коригирано спрямо риска): Предварителни вноски в [ЕФП] за 2017 г.“ (наричан по-нататък „хармонизираното предложение“).

Жалбата пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

17 На 30 юни 2017 г. Landesbank Baden-Württemberg подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на спорното решение.

18 В подкрепа на жалбата си тя излага шест основания. Тези основания са: първото — нарушение на член 296 ДФЕС и на член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) поради непълнота на мотивите на спорното решение, второто — нарушение на член 41 от Хартата, поради това че Landesbank

Baden-Württemberg не е била изслушана, третото — нарушение на член 47 от Хартата, поради това че решението не подлежи на проверка, четвъртото — нарушение на редица разпоредби на вторичното право и нарушение на членове 16 и 20 от Хартата поради прилагането на мултипликационния коефициент за индикатора „институционална защитна схема“, петото — нарушение на член 16 от Хартата и на принципа на пропорционалност поради прилагането на множителя за корекции в зависимост от профила на риска и шестото — незаконосъобразност на членове 4—7 и 9 от Делегиран регламент 2015/63 и на приложение I към него.

19 С решение от 13 ноември 2017 г. е допуснато встъпването на Комисията в подкрепа на исканията на ЕСП.

20 С организационно действие и три определения относно действия по събиране на доказателства Общият съд приканва ЕСП да представи множество данни и документи, включително пълно копие на оригинала на спорното решение, както и на приложението към него.

21 С обжалваното съдебно решение Общият съд отменя спорното решение в частта, в която се отнася до Landesbank Baden-Württemberg, и постановява, че действието на спорното решение се запазва в продължение на шест месеца, считано от датата, на която това съдебно решение стане окончателно.

22 На първо място, Общият съд е разгледал служебно основанието, с което се твърди липса на удостоверяване на спорното решение.

23 В тази насока в точки 46 и 47 от обжалваното съдебно решение той посочва, че ЕСП действително е представил препис от подписания вариант на спорното решение и копие от фиша за изпращане на преписката, също така подписан, но не е представил никакво доказателство за удостоверяването на приложението към това решение, което представлява съществен елемент от посоченото решение. По-специално в точка 51 от обжалваното съдебно решение Общият съд подчертава, че ЕСП не е доказал, че това приложение е било подписано електронно.

24 В точка 52 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че изтъкнатият в съдебното заседание довод на ЕСП, че посоченото приложение било достъпно в системата за документи, наречена Advanced Records System (наричана по-нататък „системата ARES“), към момента на подписване на фиша за изпращане, е нов довод, поради което е недопустим, и във всички случаи не е подкрепен с доказателства. В този смисъл в точка 53 от същото решение Общият съд отбелязва, че представеният от ЕСП фиш за изпращането не съдържа никакво доказателство за обосноваността на този довод или което да позволява да се установи неразривна връзка между този фиш и документ, фигуриращ в системата ARES, който съответствал на приложението към спорното решение.

25 Ето защо в точка 55 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че изискването за удостоверяване на спорното решение не е изпълнено.

26 На второ място, Общият съд счита, че е уместно в интерес на доброто правораздаване да разгледа първото, третото и шестото основание, изтъкнати от Landesbank Baden-Württemberg, и уважава тези основания.

27 На първо място, Общият съд проверява дали са спазени задължението за мотивиране и правото на ефективна съдебна защита.

28 В точки 95—98 от обжалваното съдебно решение Общият съд констатира, че спорното решение не съдържа почти никакъв елемент, който да служи за изчисляването на предварителната вноска в ЕФП за 2017 г. на Landesbank Baden-Württemberg, и че макар в хармонизираното приложение да са уточнени други елементи относно изчисляването, то не съдържа достатъчно данни, позволяващи да се провери дали размерът на тази вноска е точен. Общият съд приема по-специално, че този документ не съдържа никакъв елемент относно другите банкови институции, засегнати от това изчисляване, въпреки че в приложение по-специално на членове 4—7 и 9 от Делегиран регламент 2015/63 изчисляването на посочената вноска предполага едновременно пропорционално изчисляване на размера на пасивите на Landesbank Baden-Württemberg по отношение на общия размер на пасивите на всички други институции и оценка на нейния профил на риска по отношение на профилите на риска на тези други институции.

29 В точки 100 и 102 от обжалваното съдебно решение Общият съд уточнява също, че с оглед на поверителния характер на данните, взети предвид при изчисляването на предварителната вноска в ЕФН за 2017 г. на Landesbank Baden-Württemberg, начинът на изчисляването ѝ е непрозрачен и накърнява възможността за надлежно обжалване на спорното решение. Поради това в точка 109 от същото решение Общият съд приема, че предоставените на Landesbank Baden-Württemberg мотиви я поставят в позиция, в която тя не е в състояние да установи дали размерът на тази вноска е бил изчислен правилно или следва да го оспори пред юрисдикциите на Съюза.

30 Ето защо в точка 110 от обжалваното съдебно решение Общият съд заключава, че ЕСП е нарушил задължението за мотивиране.

31 Второ, в точка 127 от това съдебно решение той посочва, че възможността Общият съд да поиска от ЕСП да представи информация с цел проверка на законосъобразността на спорното решение, в настоящия случай не може да промени констатацията за нарушение на задължението за мотивиране, нито да гарантира спазването на правото на Landesbank Baden-Württemberg на ефективна съдебна защита.

32 Трето, Общият съд се произнася по възражението за незаконосъобразност, изложено от Landesbank Baden-Württemberg.

33 В тази насока в точка 129 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че непрозрачността на метода на изчисляване на предварителната вноска в ЕФП произтича, поне отчасти, от Делегиран регламент 2015/63. Оттам в точка 141 от същото решение той приема, че нарушението на задължението за мотивиране се дължи — що се отнася до частта от изчислението на тези вноски, свързана с коригирането в зависимост от профила на риска — на незаконосъобразността на членове 4—7 и 9 и на приложение I към този делегиран регламент.

Искания на страните

34 В жалбата си по дело C-584/20 P Комисията моли Съда:

– да отмени обжалваното съдебно решение и

– да осъди Landesbank Baden-Württemberg да заплати съдебните разноски в производството по обжалване.

35 С жалбата си по дело C-621/20 P ЕСП моли Съда:

– да отмени обжалваното съдебно решение;

– да отхвърли подадената от Landesbank Baden-Württemberg първоинстанционна жалба и

– да осъди Landesbank Baden-Württemberg да заплати съдебните разноски в първоинстанционното производство и в производството по обжалване.

36 Landesbank Baden-Württemberg моли Съда:

– да отхвърли подадените пред него жалби и

– да осъди Комисията и ЕСП да заплатят съдебните разноски.

Производството пред Съда

37 С отделни актове, представени в секретариата на Съда при подаването на жалбите им, Комисията и ЕСП искат делата по настоящото производство да се разгледат по реда на бързото производство, предвидено в членове 133—136 от Процедурния правилник на Съда, приложими към производството по обжалване по силата на член 190, параграф 1 от този правилник.

38 В подкрепа на исканията си Комисията и ЕСП по същество изтъкват, че обжалваното съдебно решение има важни последици за годишното изчисляване на предварителните вноски в ЕФП, че е необходимо да се изясни възможно най-бързо правната уредба на това изчисляване, за да се даде възможност на ЕФП да придобие изисквания от неговата роля финансов капацитет и че в очакване на това изясняване има опасност да бъдат подадени голям брой жалби пред юрисдикциите на Съюза.

39 Съгласно член 133 от Процедурния правилник на Съда по искане на ищеца или жалбоподателя или на ответника председателят на Съда може да реши, след изслушване на другата страна, съдията докладчик и генералния адвокат, определено дело да бъде разгледано по реда на бързо производство в отклонение от разпоредбите на този правилник, когато естеството на делото налага то да бъде разгледано в кратки срокове.

40 На 4 и 8 декември 2020 г., след изслушване на съдията докладчик и на генералния адвокат, председателят на Съда решава да уважи молбите на Комисията и на ЕСП.

41 Всъщност обжалваното съдебно решение поставя под въпрос следваните от ЕСП процедури, осигуряващи удостоверяването и мотивирането на решенията за определяне на предварителните вноски в ЕФП, както и законосъобразността на основни елементи на метода за изчисляване на тези вноски. Ето защо след постановяването на това съдебно решение ЕСП е изложен на сериозна несигурност относно процедурите и метода на изчисляване, които трябва да се прилагат за тази цел, тъй като съгласно член 13, параграф 1 от Делегиран регламент 2015/63 е длъжен най-късно до 1 май всяка година да уведоми всяка от съответните институции за решението си, с което определя дължимата от тези институции годишна вноска в ЕФП.

42 Предвид важността на ролята на ЕФП в рамките на банковия съюз, запазването на такава несигурност относно условията за неговото финансиране би могло да има значително отрицателно въздействие от системен характер върху функционирането на този съюз и следователно върху стабилността на еврозоната. Поради това, за да се предотврати всяка пречка в процеса на събиране на вноските, осигуряващи това финансиране, е важно тази несигурност да бъде отстранена в най-кратки срокове (вж. по аналогия определения на председателя на Съда от 4 октомври 2012 г., Pringle, C-370/12, непубликувано, EU:C:2012:620, т. 7 и 8 и от 12 юни 2018 г., ЕЦБ/Латвия, C-238/18, непубликувано, EU:C:2018:488, т. 17).

43 На основание член 54, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, на 12 февруари 2021 г. председателят на Съда решава да съедини делата по настоящото производство за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение.

44 С определения на председателя на Съда от 25 февруари 2021 г., Комисия/Landesbank Baden-Württemberg и ЕСП (C-584/20 P, непубликувано, EU:C:2021:150) и ЕСП/Landesbank Baden-Württemberg (C-621/20 P, непубликувано, EU:C:2021:151) е допуснато Fédération bancaire française да встъпи в подкрепа на исканията на Landesbank Baden-Württemberg.

45 С определение на председателя на Съда от 12 март 2021 г., Комисия и ЕСП/Landesbank Baden-Württemberg (C-584/20 P и C-621/20 P, непубликувано, EU:C:2021:261) е допуснато Кралство Испания да встъпи в подкрепа на исканията на Комисията и ЕСП.

По жалбите

46 В подкрепа на жалбата си по дело C-584/20 P Комисията излага пет основания. С първото основание се твърди, от една страна, изопачаване на фактите, и от друга, нарушение на принципа на състезателност и правото на защита, що се отнася до констатацията на Общия съд за липсата на удостоверяване на спорното решение. Основания от второ до пето са съответно: грешка при прилагане на правото и липса на мотиви, що се отнася до допустимостта на уваженото от Общия съд възражение за незаконосъобразност, две грешки при тълкуването на Регламент № 806/2014 и неправилно разширяване на обхвата на задължението за мотивиране по член 296 ДФЕС.

47 В подкрепа на жалбата си по дело C-621/20 P ЕСП излага две основания: с първото се твърди, най-напред, нарушение на член 85, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд, след това, изопачаване на доказателствата и накрая, нарушение на правото му

на справедлив съдебен процес, що се отнася до констатацията на Общия съд за липса на удостоверяване на спорното решение; с второто се твърди нарушение на член 296 ДФЕС и на член 47 от Хартата.

По втората част на първото основание по дело C-584/20 P и третата част на първото основание по дело C-621/20 P

Доводи на страните

48 С втората част на първото основание на жалбата по дело C-584/20 P и третата част на първото основание на жалбата по дело C-621/20 P, които следва да се разгледат най-напред, Комисията и ЕСП, подпомагани от Кралство Испания, твърдят, че Общият съд е нарушил принципа на състезателност и правото на защита и правото на справедлив процес на ЕСП.

49 Те считат, че на ЕСП всъщност не е била дадена възможност надлежно да изрази позиция по служебно обсъденото от Общия съд основание за отмяна, с което се твърди липса на достатъчно доказателства за удостоверяването на спорното решение.

50 Според ЕСП правото на страните да бъдат изслушани предполага те да се запознаят със служебно изложените от Общия съд основания и да имат възможност да ги обсъдят ефективно. Ето защо ЕСП трябвало да има възможност да се запознае с повдигнатите пред Общия съд въпроси в подходящи форма и срок, за да може да ефикасно да изрази позицията по тях.

51 В тази насока ЕСП подчертава, че въпросът за удостоверяването на това решение не е бил обсъждан в писмената фаза на производството преди съдебното заседание, проведено пред Общия съд, че последният не е посочил, поне в това заседание, че представените от ЕСП доказателства са недостатъчни и че е отхвърлил доказателственото искане, направено по този повод от ЕСП. Тъй като спазването на задължението за удостоверяване обикновено се приема по презумпция, Общият съд не можел да се задоволи с това да постави фактически въпроси, а трябвало да задълбочи проучването си, вместо да се основе само на липсата на доказателства.

52 Ако Общият съд бил дал на ЕСП възможност да задълбочи разглеждането на въпроса за удостоверяването на спорното решение, последният щял да докаже, че фишът за изпращане, на който се позовава, е бил създаден автоматично в системата ARES, щял да представи снимка на екрана, показваща съдържанието на тази система към момента на подписването, и щял да докаже, че посочената система е затворена и сигурна.

53 Landesbank Baden-Württemberg счита, че този довод е необоснован.

54 Тя поддържа, че предприетите в първоинстанционното производство процесуално-организационни действия и действия по събиране на доказателства са имали за предмет удостоверяването на спорното решение, тъй като приканването да бъде представен оригиналът на това решение, включително приложението към него, се отнася до автентичния текст на посоченото решение. ЕСП, който е представил фиш за изпращане в отговор на тези действия, трябвало да докаже връзката между този фиш и системата ARES, без да изчаква съдебното заседание пред Общия съд.

55 При тези условия Общият съд не бил длъжен да привлече вниманието на ЕСП върху въпроса за удостоверяването на спорното решение. По-специално, Общият съд правилно решил да не включи в доклада от съдебното заседание твърдение на Landesbank Baden-Württemberg по този въпрос, съдържащо се в становището му от 6 ноември 2019 г. относно отговорите на ЕСП по посочените мерки, тъй като това твърдение не представлявало ключов елемент от доводите му.

Съображения на Съда

56 Правото на справедлив процес е основен принцип на правото на Съюза (вж. в този смисъл решения от 26 ноември 2013 г., Groupe Gascogne/Комисия, C-58/12 P, EU:C:2013:770, т. 32 и Gascogne Sack Deutschland/Комисия, C-40/12 P, EU:C:2013:768, т. 28 и цитираната съдебна практика), вече закрепен в член 47 от Хартата.

57 За да изпълнят свързаните с това право изисквания, юрисдикциите на Съюза трябва сами да спазват и да следят за спазването в производствата пред тях на принципа на състезателност, който се прилага за всяко производство, което може да приключи с решение на институция на Съюза, засягащо значително интересите на дадено лице (решение от 27 март 2014 г., СХВП/National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, т. 53 и цитираната съдебна практика).

58 Всяка от страните в процеса, образуван пред юрисдикциите на Съюза, трябва да се ползва от този принцип, независимо от правното ѝ качество. Следователно службите на Съюза, като ЕСП, също могат да се позовават на този принцип, когато са страна в такъв процес (вж. в този смисъл решение от 2 декември 2009 г., Комисия/Ирландия и др., C-89/08 P, EU:C:2009:742, т. 53).

59 Принципът на състезателност не се изразява само в предоставяне на право на всяка от страните в процеса да се запознае с доказателствата и със становищата, представени на съда от противната страна, и да ги обсъди. Той предполага и правото на страните да се запознаят с обстоятелствата, които съдът разглежда служебно и на които възнамерява да основе решението си, и да ги обсъдят. За да бъдат изпълнени изискванията, свързани с правото на справедлив съдебен процес, е необходимо страните да са се запознали и да могат да обсъдят в състезателно производство както фактическите, така и правните обстоятелства, които са от решаващо значение за изхода на спора (решение от 27 март 2014 г., СХВП/National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, т. 54 и цитираната съдебна практика).

60 За да се гарантира ефективното спазване на принципа на състезателност, страните следва да бъдат поканени предварително да представят становищата си по основанието, което юрисдикцията на Съюза възнамерява да разгледа служебно, при условия, които им позволяват да изразят надлежно и ефективно позицията си по това основание, включително, ако е необходимо, като представят пред тази юрисдикция необходимите доказателства, за да може тя да се произнесе по посоченото основание, разполагайки с цялата съответно необходима информация (вж. в този смисъл решения от 2 декември 2009 г., Комисия/Ирландия и др., C-89/08 P, EU:C:2009:742, т. 57 и от 27 март 2014 г., СХВП/ National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, т. 55—59).

61 В случая от точки 35 и 36 от обжалваното съдебно решение следва, че основанието за липса на удостоверяване на спорното решение е разгледано служебно от Общия съд.

62 Следователно Общият съд е трябвало да уведоми страните, че възнамерява да обоснове решението си с посоченото основание и вследствие на това да ги прикани да представят доводите, които считат за полезни, за да може той да се произнесе по посоченото основание.

63 От текстовете на приетите от Общия съд актове относно процесуално-организационното действие и трите действия по събиране на доказателства обаче е видно, че тези мерки не съдържат въпроси, които се отнасят пряко до следващата от ЕСП процедура, за да се осигури удостоверяването на спорното решение, и че те не сочат на ЕСП по никакъв начин, че Общият съд възнамерява служебно да разгледа основание за евентуална липса на удостоверяване на това решение, включително на приложението към него.

64 Макар, както отбелязва Landesbank Baden-Württemberg, тези мерки несъмнено да са насочени към събиране на данни и документи, свързани с процедурата по приемане на спорното решение, няма логика да се очаква, че от мерките ЕСП ще направи извод, че е приканен да вземе отношение именно по условията за удостоверяване на това решение.

65 Поради това, тъй като ЕСП не е бил поканен да се произнесе по основанието за липса на удостоверяване на спорното решение преди съдебното заседание пред Общия съд, следва да се определи дали в това съдебно заседание Общият съд му е дал възможност да изрази надлежно и ефективно становище по това основание.

66 В това отношение следва да се подчертае, че след като удостоверяването на актовете на служба на Съюза зависи от прилагането на специални вътрешни процедури, въведени за тази цел от посочената служба, основанието за липса на удостоверяване на спорното решение непременно трябва да се преценява въз основа на представените от ЕСП доказателства относно естеството на вътрешните му процедури и тяхното прилагане в конкретния случай.

67 Ето защо, за да се гарантира спазването на принципа на състезателност, ЕСП е трябвало да бъде поканен да представи доводи относно това основание при условия, позволяващи му да събере доказателствата, свързани с удостоверяването на спорното решение, и да ги представи на Общия съд. С оглед на обстоятелствата, припомнени в точка 64 от настоящото решение обаче, няма логика да се очаква от ЕСП да представи такива доказателства в съдебното заседание, проведено пред Общия съд.

68 Нещо повече, нито от обжалваното съдебно решение, нито от протокола от проведеното пред Общия съд съдебно заседание, нито от записа на това заседание следва, че в хода му Общият съд ясно е информирал ЕСП, че възнамерява служебно да разгледа основание за липса на удостоверяване на спорното решение или че в хода на посоченото съдебно заседание ЕСП е трябвало да обсъди това основание.

69 Напротив, Общият съд приема, че в съдебното заседание в първоинстанционното производство ЕСП няма право да представя доводи или доказателства относно удостоверяването на спорното решение.

70 Всъщност, макар да е безспорно, че ЕСП не е изразил становище по този въпрос в писмената защита, в писмената дуплика или в становището си в отговор на предприетите от Общия съд процесуално-организационно действие и действия по събиране на

доказателства, в точка 52 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че довод относно удостоверяването на спорното решение, изтъкнат от ЕСП в съдебното заседание, трябва да се счита за недопустим, тъй като е нов довод.

71 Освен това от записа на съдебното заседание пред Общия съд става ясно, че той не е уважил предложението на ЕСП незабавно да представи допълнителни документи, за да докаже удостоверяването на спорното решение.

72 Следователно фактът, че по време на заседанието пред Общия съд двама от членовете му са поставили на ЕСП редица въпроси във връзка с удостоверяването на спорното решение, не може да се счита за достатъчен, за да се приемат за изпълнени произтичащите от принципа на състезателност задължения на Общия съд, припомнени в точка 60 от настоящото решение.

73 От една страна, всъщност от точки 52 и 53 от обжалваното съдебно решение е видно, че Общият съд е приел, че изискването за удостоверяване на спорното решение не е изпълнено, като се обосновава главно с недопустимостта на довода на ЕСП за достъпността в системата ARES на документ, съдържащ приложението към това решение към момента на подписване на фиша за изпращане, на който се позовава ЕСП, и при условията на евентуалност, с непредставянето от страна на ЕСП на доказателства, които могат да установят достъпността и неразривната връзка между този документ и фиша за изпращане.

74 От друга страна, ЕСП изтъква, че ако е бил поканен от Общия съд да изрази становище по служебно разглеждано основание за липса на удостоверяване на спорното решение, той е щял да представи доказателства относно условията за издаване на този фиш за изпращане, както и относно съдържанието и характеристиките на системата ARES.

75 При това положение следва да се приеме, че ако Общият съд реално бе дал на ЕСП възможността да представи доказателства, свързани с удостоверяването на спорното решение, ЕСП е можел да изложи редица доказателства, които да са prima facie релевантни в това отношение. Следователно, за да се произнесе по удостоверяването, Общият съд е трябвало да прецени тези доказателства и следователно не може да приеме просто, че твърденията относно ролята на системата ARES при посоченото удостоверяване са недопустими или че не са подкрепени с доказателства.

76 Предвид направените в точки 66—71 от настоящото решение констатации обстоятелството, че ЕСП е изразил становище по удостоверяването на спорното решение в пледоарията си пред Общия съд, а след това в отговор на въпросите на двама членове на Общия съд, не може да постави под въпрос тази преценка, още повече че ЕСП твърди не че е бил лишен изобщо от възможност да представи доводи досежно удостоверяването, а че не е могъл да представи доказателства в тази насока в производството пред първата инстанция.

77 Ето защо следва да се уважи втората част на първото основание на жалбата по дело C-584/20 P и третата част на първото основание на жалбата по дело C-621/20 P, без да е необходимо произнасяне по останалите части на тези основания.

78 Сам по себе си обаче този извод не е достатъчен за отмяна на обжалваното съдебно решение, тъй като от точки 56, 141 и 143 от това решение е видно, че Общият съд е разгледал за изчерпателност първото, третото и шестото основание, изложени от Landesbank Baden-Württemberg в първоинстанционното производство, и след това е уважил тези основания.

По петото основание по дело C-584/20 P и второто основание по дело C-621/20 P

Доводи на страните

79 С петото основание на жалбата по дело C-584/20 P и второто основание на жалбата по дело C-621/20 P Комисията и ЕСП, подпомагани от Кралство Испания, твърдят, от една страна, че мотивите на обжалваното съдебно решение не само са недостатъчни, тъй като Общият съд е уважил като цяло оплакването, изложено срещу няколко разпоредби на Делегиран регламент 2015/63, без да уточнява как всяка от тях допринасяла за изтъкнатата непрозрачност на начина на изчисляване на предварителните вноски в ЕФП, но и противоречиви, тъй като Общият съд е приел, че някои аспекти на този метод за изчисляване могат да бъдат разгледани от субектите, длъжни да заплатят тези вноски, и приема посочените данни за поверителни, без да изведе съответните последици.

80 От друга страна, според жалбоподателите в случая Общият съд неправилно е преценил обхвата на задължението за мотивиране, произтичащо от член 296 ДФЕС.

81 На първо място, достатъчно било, че от спорното решение ясно личи следваната от ЕСП методология, а именно приетите критерии и причините за прилагането им към съответната институция, без да е необходимо същата да разполага с възможност да провери точността на извършените изчисления въз основа на финансовите данни за други институции.

82 В това отношение ЕСП подчертава, че обхватът на задължението за мотивиране трябвало да се ограничи, за да се отчете задължението за защита на професионалната тайна, предвидено в член 339 ДФЕС, което също било основен принцип на правото на Съюза.

83 На второ място, данните относно трети институции, използвани за изчисляване на общите задължения на сектора и за сравняване на профилите на риска на съответните институции, не били определящи за изчисляването на предварителната вноска в ЕФП на конкретна институция. Впрочем според ЕСП, ако разглеждането на тези данни се окаже необходимо, било възможно те да бъдат разкрити пред юрисдикциите на Съюза.

84 На трето място, обратно на констатираното от Общия съд, ограничаването на обхвата на задължението за мотивиране, предложено от Комисията и ЕСП, можело да се основе на практиката на Съда.

85 Всъщност логиката на осигуряване, която била характерна за ЕФП, се различавала от тази на предишните парафискални процеси, разглеждани в делата, по които са постановени решенията на Съда, посочени в точка 122 от обжалваното съдебно решение.

86 Освен това било общоприето, че за целите на конкретното упражняване на свободата на преценка публичните органи могат да вземат предвид поверителна информация, до която адресатът на решението няма достъп, но която при необходимост трябва да се предостави

на компетентните юрисдикции. В този смисъл Съдът бил приел, че в областта на правото на конкуренция, обществените поръчки, публичната служба и антидъмпинговите мерки компетентните органи могат да се основават на неоповестена поверителна информация.

87 На четвърто място, ЕСП изтъква, че предвиденият в Делегиран регламент 2015/63 метод на изчисляване гарантира подходящо равнище на прозрачност при изчисляването на предварителните вноски в ЕФП.

88 При упражняване на оперативната си самостоятелност законодателят на Съюза бил установил метод, който имал за цел да определи предварително общата сума, която следва да се събере от ЕСП, и тя да се разпредели справедливо между съответните институции, което предполагало точно да се определи относителната рискова позиция на всяка институция. Този метод трябвало да се разграничи от „абсолютно индивидуалния“ подход, който обичайно характеризирал събирането на данъци.

89 Посоченият метод бил разделен на седем отделни етапа. Четири от тях се основавали на индивидуални данни за всяка институция, както и на общи данни, изготвени от ЕСП и оповестени от него, което позволявало на всяка институция да изчисли не само основната си годишна вноска, но и своя индивидуален коефициент за корекция в зависимост от профил на риска, а оттам и предварителната си годишна вноска в ЕФП. Три от тези етапи се основавали на поверителна информация относно трети институции и водели до установяване на общи данни, използвани по един и същ начин за всяка от съответните институции.

90 Що се отнася по-конкретно до профила на риска на дадена институция, входните данни за изчисляването на общите данни с оглед поставянето на всяка институция в дадена рискова категория не се оповестявали. Това поставяне обаче било обяснено в хармонизирано приложение, което позволявало на всяка институция да разбере резултатите си, свързани с всеки показател за риск. Данните, публикувани от ЕСП на неговия уебсайт, осигурявали достъп до допълнителна обобщена информация и прозрачност, която била още по-голяма през периодите на вноска, следващи този за 2017 г.

91 Landesbank Baden-Württemberg, подпомагана от Fédération financière française, твърди, че мотивите на обжалваното съдебно решение са достатъчни, за да се установи нарушение от страна на ЕСП на член 296 ДФЕС, и че изложените в жалбите доводи не могат да поставят под въпрос тези мотиви.

92 Първо, всъщност от практиката на Съда ясно следвало, че задължението за опазване на търговската тайна не можело да изпразни изискването за мотивиране от основното му съдържание. Не било необходимо никакво претегляне между изискването за защита на търговската тайна и задължението за мотивиране, тъй като Комисията можела да определи друг начин на изчисляване, с който да се избегне включването на поверителна информация.

93 Второ, доводът за липса на определящ характер на данните за други институции бил недопустим, тъй като не бил представен в първоинстанционното производство и във всички случаи бил необоснован, понеже размерът на предварителната вноска в ЕФП на Landesbank Baden-Württemberg за 2017 г. зависел от тези данни.

94 Трето, аналогията между положенията, разглеждани по настоящите дела, и тези, разгледани от Съда в области като правото в областта на конкуренцията, на обществените поръчки, на публичната служба или на антидъмпинговите мерки, не била релевантна. Спорното решение, което налагало плащането на изключително голяма вноска, всъщност не можело да се сравнява с актовете, разглеждани в решенията на Съда, на които се позовават жалбоподателите.

95 Четвърто, Общият съд правилно констатирал, че спорното решение не е достатъчно мотивирано, тъй като не давало възможност на Landesbank Baden-Württemberg да провери размера на предварителната си вноска в ЕФП за 2017 г. Доводите на жалбоподателите срещу тази преценка поставяли под въпрос фактически констатации и поради това били недопустими.

96 Освен това поправянето на такъв порок в хода на съдебното производство чрез предоставянето на поверителна информация на юрисдикциите на Съюза не можело да се допусне. От една страна, мотивите трябвало да бъдат съобщени едновременно с разглежданото решение. От друга, дори Общият съд да имал поверителната информация, с които разполага ЕСП, той не бил в състояние сам да провери този размер, тъй като няма необходимата за тази цел компютърна програма, с която разполага ЕСП.

97 Пето, що се отнася по-конкретно до законосъобразността на установения с Делегиран регламент 2015/63 метод за изчисляване, доводите на ЕСП не били в съответствие с изискванията на член 169, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, тъй като тези доводи не посочвали точките от обжалваното съдебно решение, предмет на оспорване.

98 Във всеки случай наличието на целево равнище и на максимален дял от него, който може да се събира годишно, не налагали прилагането на подход, свързан с оценката на профила на риска, както показвало изчисляването на вноските за финансирането на схемата за гарантиране на депозитите, въведена с Директива 2014/49/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 16 април 2014 година относно схемите за гарантиране на депозити (ОВ L 173, 2014 г., стр. 149).

Съображения на Съда

99 Следва да се припомни, че в точки 141 и 143 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел не само че ЕСП е нарушил задължението за мотивиране и правото на ефективна съдебна защита, но и че членове 4—7 и 9, и приложение I към Делегиран регламент 2015/63 са незаконосъобразни. Поради това той уважава първото, третото и шестото основание, изложени в първоинстанционното производство от Landesbank Baden-Württemberg.

100 На първо място, от точки 97, 103, 109 и 110 от обжалваното съдебно решение следва, че Общият съд е приел, че по силата на член 296 ДФЕС ЕСП е бил длъжен да включи в мотивите на спорното решение данните, позволяващи на Landesbank Baden-Württemberg да провери точността на изчисляването на предварителната ѝ вноска за 2017 г. в ЕФП, и че ЕСП не е изпълнил това задължение.

101 За да се прецени дали твърденията за наличието на петото основание по дело C-584/20 P и на второто основание по дело C-621/20 P са основателни, следва да се определи дали Общият съд правилно е преценил обхвата на задължението за мотивиране, което има ЕСП.

102 В самото начало следва да се припомни, от една страна, че съгласно член 296, втора алинея ДФЕС правните актове на институциите на Съюза са мотивирани и от друга, че правото на добра администрация, залегнало в член 41 от Хартата, предвижда задължение за институциите, органите, службите и агенциите на Съюза да мотивират своите решения.

103 Мотивите на решението на институция, орган, служба или агенция на Съюза са от особено значение, тъй като позволяват на заинтересованото лице да реши, разполагайки с цялата необходима информация, дали да подаде жалба срещу това решение, както и на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол, и следователно представляват едно от условията за ефективността на съдебния контрол, гарантиран от член 47 от Хартата (вж. в този смисъл решения от 9 ноември 2017 г., LS Customs Services, C-46/16, EU:C:2017:839, т. 40 и от 24 ноември 2020 г., Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 и C-226/19, EU:C:2020:951, т. 43 и цитираната съдебна практика).

104 От практиката на Съда следва също, че тези мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и с контекста на приемането му. В тази насока не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите са достатъчни, следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя, и по-специално на интереса, който адресатите на акта могат да имат от получаване на разяснения. Следователно увреждащият акт е достатъчно мотивиран, щом е издаден в познат за заинтересованото лице контекст, който му позволява да разбере обхвата на наложената му мярка (вж. в този смисъл решение от 28 март 2017 г., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, т. 122 и цитираната съдебна практика).

105 В този контекст е важно, първо, да се подчертае, че от практиката на Съда не може да се направи извод, че мотивите на всяко решение на институция, орган, служба или агенция на Съюза, с което на частен оператор се възлага плащането на парична сума, трябва непременно да включват всички данни, позволяващи на адресата да провери точността на изчисляването на размера на тази парична сума.

106 Наистина, както Общият съд отбелязва по същество в точка 122 от обжалваното съдебно решение, Съдът е приел, че мотивите на изпълнително основание, свързано със събирането на парафискален налог, трябва да съдържат точно и подробно остойностяване на елементите на съответното вземане и че единствено това остойностяване може да позволи съдебен контрол върху такова решение (вж. в този смисъл решения от 13 юни 1958 г., Meroni/Върховен орган, 9/56, EU:C:1958:7, т. 30 и 31 и от 16 декември 1963 г., Macchiorlati Dalmas/Върховен орган, 1/63, EU:C:1963:58, т. 636).

107 Обратно на посоченото от Общия съд в точка 122 от обжалваното съдебно решение обаче, определените в спорното решение предварителни вноски в ЕФП няма как да се приравнят на вземанията, разглеждани в делата, по които са постановени посочените в предходната точка решения на Съда.

108 Всъщност, докато тези вземания се отнасят едновременно до парафискален налог и до лихвите за забава, чиито съответни размери и начини на изчисляване не могат да бъдат определени при липсата на точно и подробно остойностяване, в спорното решение просто се установяват предварителните вноски в ЕФП на всяка от съответните институции въз основа на подробно предвидени в Делегиран регламент 2015/63 правила за изчисляване.

109 Второ, институциите, органите, службите и агенциите на Съюза по принцип са длъжни в приложение на принципа на защита на търговската тайна, общ принцип на правото на Съюза (вж. в този смисъл решение от 14 февруари 2008 г., Varec, C-450/06, EU:C:2008:91, т. 49 и цитираната съдебна практика), който е конкретизиран по-специално в член 339 ДФЕС, да не разкриват пред конкурентите на частен оператор предоставената от него поверителна информация (вж. в този смисъл решение от 1 юли 2008 г., Chronopost и La Poste/UFEX и др., C-341/06 P и C-342/06 P, EU:C:2008:375, т. 109).

110 За да се осигури спазването на тези задължения, Съдът е приел в няколко области на правото на Съюза, че мотивите на акт, засягащ правен субект, които се основават на преценка на относителното положение на частни оператори, могат до известна степен да бъдат ограничени, за да се защити информацията за тези оператори, попадаща в обхвата на търговската тайна.

111 По-специално, решението на Комисията, с което се установява липсата на държавна помощ, за каквато е съобщило лице, подало оплакване, може с оглед на задължението за опазване на търговската тайна да бъде мотивирано в достатъчна степен, без да съдържа всички цифрови данни, на които се основават съображенията на тази институция (вж. в този смисъл решение от 1 юли 2008 г., Chronopost и La Poste/UFEX и др., C-341/06 P и C-342/06 P, EU:C:2008:375, т. 108—111). Ето защо неповерителният вариант на такова решение, в който по ясен и недвусмислен начин са изложени съображенията на въпросната институция и приложената от нея методология, така, че заинтересованите лица да могат да се запознаят с основанията за взетото решение, а Общият съд — да упражни контрол върху тези основания, е достатъчен, за да бъде изпълнено задължението за мотивиране, което е в тежест на същата институция (вж. в този смисъл решение от 21 декември 2016 г., Club Hotel Loutraki и др./Комисия, C-131/15 P, EU:C:2016:989, т. 55).

112 Също така задължението да се мотивира решение за отхвърляне на офертата на оферент в процедура за възлагане на обществена поръчка, не включва изискване той да разполага с пълна информация за характеристиките на приетата от възлагащия орган оферта (вж. в този смисъл решение от 4 октомври 2012 г., Evropaïki Dynamiki/Комисия, C-629/11 P, непубликувано, EU:C:2012:617, т. 21 и 22), като достъпът до такава информация трябва да бъде ограничен по-специално за да се запази отношението на доверие между този орган и икономическите оператори, които участват в тези процедури (вж. по аналогия решение от 14 февруари 2008 г., Varec, C-450/06, EU:C:2008:91, т. 36).

113 Поради особеното естество на предварителните вноски в ЕФП обаче, с които — видно от съображения 105—107 от Директива 2014/59 и от съображение 41 от Регламент № 806/2014, — трябва да се гарантира, следвайки характерната за сектора на осигуряването логика, че финансовият сектор предоставя достатъчно финансови ресурси на ЕМП за изпълнението на функциите му, като едновременно с това се насърчава възприемането от съответните институции на по-малко рисково поведение, изчисляването на тези вноски се основава, както отбелязва генералният адвокат в точка 143 от заключението си, не на прилагането на данъчна ставка към дадена данъчна основа, а — в приложение на членове 102 и 103 от Директива 2014/59 и на членове 69 и 70 от Регламент № 806/2014 — на определянето на целево равнище, което трябва да бъде достигнато от сбора от посочените събрани предварителни вноски преди края на 2023 г., а след това — на годишно целево равнище, което трябва да се разпредели между лицензираните институции на територията на участващите в ЕМП държави членки.

114 Тъй като за общото целево равнище е определено, че трябва да достигне 1 % от размера на гарантираните депозити на всички тези институции и базовата годишна вноска на всяка институция се изчислява пропорционално на сумата на задълженията ѝ (с изключение на собствения капитал) минус гарантираните депозити, по отношение на съвкупните задължения (с изключение на собствения капитал) минус съвкупните гарантирани депозити, на всички лицензирани институции на териториите на всички участващи държави членки, очевидно самият принцип на метода за изчисляване на предварителните вноски в ЕФП, както следва от Директива 2014/59 и от Регламент № 806/2014, чиято валидност не е била оспорена от Landesbank Baden-Württemberg, включва използването от ЕСП на данни — търговска тайна, които не могат да бъдат възпроизвеждани в мотивите на спорното решение.

115 В тази насока следва да се отхвърли доводът на Landesbank Baden-Württemberg, че не следвало да се пристъпва към претегляне на задължението за мотивиране спрямо посочения в точка 109 от настоящото решение общ принцип на защита на търговската тайна, защото законодателят на Съюза можел да въведе алтернативен метод за изчисляване на предварителните вноски в ЕФП, който да не предполага използването на поверителна информация.

116 Фактът, че законодателят на Съюза е можел предварително да избере алтернативен метод за изчисляване, няма как да повлияе върху определянето на обхвата на задължението за мотивиране с оглед на принципа на защита на търговската тайна в рамките на метод, който отчасти се основава на използването на поверителна информация. Тъй като обаче законодателят на Съюза валидно е избрал такъв метод, този метод непременно предполага претегляне на това задължение спрямо този принцип.

117 Всъщност от постоянната практика на Съда следва, че законодателят на Съюза разполага с широко право на преценка в областите, които предполагат той да направи избор от политическо, икономическо и социално естество и в които е призван да извършва комплексни преценки (решение от 17 октомври 2013 г., Billerud Karlsborg и Billerud Skärblacka, C-203/12, EU:C:2013:664, т. 35 и цитираната съдебна практика).

118 Да се приеме обаче, подобно на Общия съд, че мотивите на спорното решение непременно трябва да позволят на Landesbank Baden-Württemberg да провери дали предварителната ѝ вноска в ЕФП за 2017 г. е изчислена точно, със сигурност би означавало да се забрани на законодателя на Съюза да въведе начин за изчисляване на тази вноска, включващ данни, чиято поверителност е защитена от правото на Съюза, и следователно твърде много да се ограничи широкото право на преценка, с което законодателят на Съюза трябва да разполага за тази цел, в частност като не му се позволи да избере метод, който може да осигури динамично приспособяване на финансирането на ЕФП към промените във финансовия сектор, по-специално като се отчита чрез сравнение финансовото положение на всяка институция, лицензирана на територията на участваща в ЕФП държава членка.

119 Впрочем следва да се подчертае, че въведената с Директива 2014/49 схема за гарантиране на депозитите, на която се позовава Landesbank Baden-Württemberg, за да обоснове възможността да се възприеме алтернативен метод за изчисляване на предварителните вноски в ЕФП, се основава, както отбелязва генералният адвокат в точка 160 от заключението си, и на вноските, изчислени въз основа на данни, попадащи в обхвата на търговската тайна, на съответните институции.

120 Трето, от изложеното по-горе действително следва, че поради логиката на системата за финансиране на ЕФП и установения от законодателя на Съюза начин на изчисляване задължението на ЕСП да мотивира своите актове, трябва да се претегли спрямо задължението му да опазва търговската тайна на съответните институции, но това не променя факта, че последното задължение не бива да се тълкува толкова разширително, че да изпразни от съдържание задължението за мотивиране (вж. в този смисъл решение от 21 декември 2016 г., Club Hotel Loutraki и др./Комисия, C-131/15 P, EU:C:2016:989, т. 48 и цитираната съдебна практика).

121 При претеглянето на задължението за мотивиране спрямо принципа на защита на търговската тайна обаче не може да се приеме, че мотивирането на решение, с което на частен оператор се възлага плащането на парична сума, без да му се предоставят всички данни, позволяващи да се провери с точност изчисляването на размера на тази парична сума, засяга непременно във всички случаи същността на задължението за мотивиране.

122 В настоящия случай задължението за мотивиране трябва да се счита за изпълнено, когато адресатите на решение за определяне на предварителните вноски в ЕФП, без да им бъдат предадени данни, представляващи търговска тайна, разполагат с използвания от ЕСП метод на изчисляване и с достатъчна информация, за да разберат по същество как при изчисляването на тяхната предварителна вноска в ЕФП е отчетено индивидуалното им положение, съотнесено към положението на всички други засегнати институции.

123 В подобен случай тези адресати всъщност са в състояние да проверят дали предварителните им вноски в ЕФП са били определени произволно, като се пренебрегва реалното им икономическо положение или като се използват данни за останалата част от финансовия сектор, които не са достоверни. Ето защо посочените адресати могат да разберат основанията за решението, с което се определят предварителните им вноски в ЕФП, и да преценят дали има смисъл да обжалват това решение, така че би било прекомерно да се изисква ЕСП да посочи всеки от цифровите елементи, на които се основава изчисляването на вноската на всяка засегната институция (вж. по аналогия решение от 1 юли 2008 г., Chronopost и La Poste/UFEX и др., C-341/06 P и C-342/06 P, EU:C:2008:375, т. 108 и цитираната съдебна практика).

124 Следователно Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точки 97, 103 и 109 от обжалваното съдебно решение е приел, че ЕСП е бил длъжен съгласно член 296 ДФЕС да включи в мотивите на спорното решение данните, позволяващи на Landesbank Baden-Württemberg да провери дали предварителната ѝ вноска в ЕФП за 2017 г. е била изчислена точно, без поверителността на някои от тези данни да може да е пречка за изпълнението на това задължение.

125 Следователно Общият съд не е имал основание да придаде такъв обхват на задължението за мотивиране, за да приеме в точка 110 от обжалваното съдебно решение, че ЕСП е нарушил това задължение.

126 На второ място, в точки 129—140 от обжалваното съдебно решение Общият съд разглежда възражението за незаконосъобразност на няколко разпоредби от Делегиран регламент 2015/63, както и на приложение I към него, повдигнато от Landesbank Baden-Württemberg в рамките на шестото основание, представено в първоинстанционното производство, след което в точка 141 от това решение уважава въпросното основание.

127 Така, Общият съд приема, че методът за изчисляване, определен от Комисията в членове 4—7 и 9, както и в приложение I към Делегиран регламент 2015/63, е непрозрачен поне що се отнася до коригирането на предварителните вноски в ЕФП в зависимост от рисковия профил на съответните институции, и че тази непрозрачност възпрепятства ЕСП да изпълни задължението си за мотивиране, произтичащо от член 296 ДФЕС.

128 В тази насока следва първо да се отбележи, че конкретният метод за изчисляване, използван от ЕСП за определяне на размера на предварителните вноски в ЕФП, е определен в Делегиран регламент 2015/63. По-специално в приложение I към делегирания регламент се уточняват различните стъпки на този метод на изчисляване и се посочват математическите формули, които трябва да се прилагат от ЕСП.

129 Следователно посоченият делегиран регламент е основен елемент от контекста на спорното решение, който съгласно припомнената в точка 104 от настоящото решение съдебна практика трябва да бъде отчетен, за да се преценят мотивите на това решение, доколкото той гарантира, че адресатите на същото решение са напълно информирани за използвания от ЕСП метод на изчисляване.

130 Второ, що се отнася в частност до коригирането на предварителните вноски в ЕФП в зависимост от рисковия профил, изисквано от член 103, параграфи 2 и 7 от Директива 2014/59, както и от член 70, параграф 2 от Регламент № 806/2014, принципите, които трябва да се прилагат в това отношение от ЕСП, са прогласени в членове 6—9 от Делегиран регламент 2015/63 и намират израз по-конкретно в приложение I към него.

131 Коригирането на предварителната вноска в ЕФП в зависимост от рисковия профил на дадена институция се основава на сравнение на излагането на тази институция на относимите рискови фактори спрямо това на останалите засегнати институции.

132 От втората до четвъртата стъпки от метода за изчисляване на предварителните вноски в ЕФП, предвидени в приложение I към посочения делегиран регламент, следва, че коригирането се осигурява главно, на първо място, чрез подвеждането, за по-голямата част от рисковите фактори, на всяка от съответните институции към определена рискова категория („пул“), включваща няколко институции, считани за сходни въз основа на стойностите на брутния показател, свързан с разглеждания рисков фактор, и чрез определянето на обща стойност на преобразувания показател за тези институции в рамките на един и същи „пул“.

133 След това в рамките на петата стъпка от изчисляването на предварителните вноски в ЕФП, предвидена в приложение I към Делегиран регламент 2015/63, така определените стойности за дадена институция на всеки рисков показател се консолидират в съставен показател, отчитащ претеглянето на различните рискови групи.

134 Накрая, при шестата стъпка от това изчисление се определя множителят за корекции за риск въз основа на преобразуване на съставния показател, който варира в диапазон между 0,8 и 1,5.

135 Оттук несъмнено следва, че ЕСП не е в състояние да предостави на дадена институция данни, които да ѝ позволят да провери изцяло точността на стойността на множителя за корекции за риск в зависимост от рисковия профил, който ѝ е бил определен за целите на

изчисляване на нейната предварителна вноска в ЕФП, тъй като тази проверка би предполагала да се разполага с представляващи търговска тайна данни за икономическото положение на всяка от другите засегнати институции.

136 Важно е обаче да се подчертае, че член 88, параграф 1, първа алинея от Регламент № 806/2014 предвижда възможността за разкриване на поверителна информация, получена от ЕСП в рамките на неговата дейност, когато разкриването на тези сведения може да се извърши в съкратена или обобщена форма, така че съответните институции да не могат да бъдат идентифицирани.

137 Ето защо в определената с Делегиран регламент 2015/63 рамка ЕСП може, без да наруши задължението си за опазване на търговската тайна, да оповести граничните стойности за всеки „пул“ и свързаните с тях показатели, за да е в състояние съответната институция да се увери по-специално, че отреденото ѝ класиране при дискретизирането на показателите, както е определено в приложение I към този делегиран регламент, наистина съответства на икономическото ѝ положение, че това дискретизиране е било извършено по начин, съобразен с определения в делегирания регламент метод въз основа на надеждни данни, и че съвкупността от рискови фактори, които трябва да се отчетат при прилагането на Регламент № 806/2014 и на посочения делегиран регламент, действително са били съобразени.

138 Трето, както отбелязва генералният адвокат в точка 149 от заключението си, следва да се уточни, че останалите стъпки на метода за изчисляване на предварителните вноски в ЕФП се основават на обобщените данни за засегнатите институции, които могат да бъдат оповестени в обобщена форма, без да се накърни задължението на ЕСП да опазва търговската тайна.

139 С оглед на всички тези обстоятелства се оказва, че Делегиран регламент 2015/63 изобщо не възпрепятства възможността ЕСП да разкрие в обобщена и анонимизирана форма достатъчно информация, която да позволи на дадена институция да разбере как при изчисляването на нейната предварителна вноска в ЕФП е било отчетено индивидуалното ѝ положение, съпоставено с положението на всички други засегнати институции.

140 Уместно е да се добави още, че макар мотивите, основани на разкриването на релевантна информация в такава форма, да не позволяват на всяка институция системно да открива евентуална грешка, допусната от ЕСП при събирането и обобщаването на разглежданите данни, за сметка на това те са достатъчни, за да може тази институция да се увери, че предоставената от нея информация на компетентните органи действително е била включена при изчисляването на предварителната ѝ вноска в ЕФП в съответствие с относимите норми на правото на Съюза, и въз основа на общите си познания за финансовия сектор да установи наличието на недостоверна или явно невярна информация, както и да прецени дали да подаде жалба за отмяна на решение на ЕСП, определящо предварителната ѝ вноска в ЕФП.

141 Следователно Делегиран регламент 2015/63 не е пречка ЕСП да изпълни задължението си за мотивиране, определено в точка 122 от настоящото решение, и делегираният регламент му позволява да предостави на засегнатите институции достатъчно информация, за да разберат мотивите, обосноваващи решенията за определяне на предварителните вноски в ЕФП, както и да преценят необходимостта да обжалват тези решения.

142 Следователно в преценката на Общия съд в точка 141 от обжалваното съдебно решение за незаконосъобразността на членове 4—7 и 9, както и на приложение I към Делегиран регламент 2015/63, доколкото установеното в точка 110 от това решение нарушение на задължението за мотивиране произтичало от тези разпоредби, е налице грешка при прилагане на правото.

143 На трето място, от точки 127 и 143 от обжалваното съдебно решение следва, че според Общия съд ЕСП е нарушил правото на ефективна съдебна защита, доколкото не е предоставил на Landesbank Baden-Württemberg в мотивите на спорното решение данните, които да ѝ позволят да провери дали предварителната ѝ вноска за 2017 г. в ЕФП е била изчислена точно, а възможността Общият съд да поиска от ЕСП да представи пред него информация за тази цел, не можела да гарантира зачитането на това право.

144 Действително, спазването от ЕСП на задължението му за мотивиране е необходимо, за да се гарантира съдебната защита на адресатите на решенията му, но от предходното следва, че преценката на Общия съд, че в случая ЕСП е нарушил това задължение, се основава на разбиране за посоченото задължение, при което е налице грешка при прилагане на правото.

145 Освен това от практиката на Съда следва, че когато мотивите на дадено решение е трябвало да бъдат ограничени, за да се осигури защитата на поверителна информация, взета предвид от автора на това решение, в случай че пред юрисдикциите на Съюза са представени доводи, които поставят под въпрос тази информация, същият трябва да се обоснове пред юрисдикциите в рамките на състезателното производство (вж. в този смисъл решение от 1 юли 2008 г., Chronopost и La Poste/UFEX и др., C-341/06 P и C-342/06 P, EU:C:2008:375, т. 110).

146 Ето защо, за да упражнят ефективен съдебен контрол в съответствие с изискванията на член 47 от Хартата, юрисдикциите на Съюза могат да поискат от ЕСП да представи данни, годни да обосноват изчисленията, чиято точност се оспорва пред тях, като при необходимост гарантират поверителността на тези данни (вж. по аналогия решение от 18 юли 2013 г., Комисия и др./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 120 и 125).

147 Член 88, параграф 1, втора алинея от Регламент № 806/2014 впрочем посочва възможността ЕСП да разкрие информация, попадаща в обхвата на изискванията за професионална тайна, когато това разкриване е необходимо за целите на съдебно производство.

148 От предходното следва, че в точка 143 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно от правна гледна точка е постановил, че спорното решение трябва да бъде отменено поради нарушение на задължението за мотивиране, както и на правото на ефективна съдебна защита, като така е уважил първото, третото и шестото основание, изложени от Landesbank Baden-Württemberg в първоинстанционното производство.

149 Тъй като твърденията за наличието на петото основание по дело C-584/20 P и на второто основание по дело C-621/20 P са основателни, обжалваното съдебно решение следва да се отмени, без да е необходимо да се разглеждат второто, третото и четвъртото основание, изложени по дело C-584/20 P.

По жалбата пред Общия съд

150 Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз в случай на отмяна на решението на Общия съд Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това.

151 Случаят по настоящото дело е такъв, тъй като Съдът разполага с всички необходими данни, за да се произнесе по жалбата.

По удостоверяването на спорното решение

152 От практиката на Съда относно актовете на Комисията по същество следва, че целта на удостоверяването на акта е да гарантира правната сигурност чрез установяване на окончателния текст, приет от колективния орган, като така позволява в случай на оспорване да се провери пълното съответствие с този текст на публикуваните или нотифицирани текстове. Това удостоверяване представлява съществено процесуално правило, чието нарушаване може да доведе до отмяната на съответния акт и служебно да бъде обсъдено от съда (вж. в този смисъл решения от 15 юни 1994 г., Комисия/BASF и др., C-137/92 P, EU:C:1994:247, т. 75 и 76 и от 6 април 2000 г., Комисия/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, т. 40, 41 и 51).

153 Несъмнено в случая спорното решение се състои, от една страна, от основния текст на това решение и от друга, от едно приложение.

154 От доказателствата, представени от ЕСП пред Общия съд, е видно, че въведената в рамките на тази служба процедура, за да се гарантира удостоверяването на такова решение, се основава на саморъчния подпис върху основния текст на решението и върху фиш за изпращане.

155 Удостоверяването на основния текст на спорното решение се осигурява в достатъчна степен от саморъчния подпис, положен върху него от председателя на ЕСП.

156 Що се отнася до приложението към спорното решение, ЕСП представя пред Общия съд фиш за изпращане, подписан саморъчно от председателя на ЕСП, който изрично препраща към два приложени документа и съдържа идентификационен номер.

157 Освен това ЕСП представя пред Съда снимка на екрана, свързана със съдържанието на системата ARES.

158 От тази снимка на екрана обаче най-напред следва, че посоченият в точка 156 от настоящото решение номер, вписан във фиша за изпращане, е номер на запазване (*Save number*), който в системата ARES обозначава преписката, съответстваща на спорното решение.

159 След това, посочената снимка позволява двата приложени документа, посочени в този фиш за изпращане, да се идентифицират като, от една страна, основния текст на спорното решение и от друга, приложението към това решение.

160 Накрая, от същата снимка на екрана следва, че преписката, съответстваща на спорното решение в системата ARES, е създадена и изпратена на 11 април 2017 г., т.е. в деня на приемане на спорното решение.

161 С оглед на тези данни твърдението на ЕСП, че към тази дата системата ARES включва файл, съответстващ на приложението към спорното решение, към който препраща фишът за изпращане, трябва да се счита за доказано.

162 Тази преценка не се поставя под въпрос от факта, че представената от ЕСП снимка на екрана посочва и регистрационен номер (*Reg. number*), различен от номера на запазване, и дата на регистриране на преписката, а именно 13 юни 2017 г., които съгласно неоспорените обяснения на ЕСП препращат към приключването на разглежданата преписка.

163 При тези условия саморъчният подпис, положен от председателя на ЕСП върху фиша за изпращане, е достатъчен, за да се гарантира удостоверяването на приложението към спорното решение.

По първото основание, с което се твърди нарушение на задължението за мотивиране

164 С първото си основание, представено в първоинстанционното производство, Landesbank Baden-Württemberg изтъква, че спорното решение не е достатъчно мотивирано, тъй като не съдържа редица релевантни данни, по-специално що се отнася до коригирането на предварителната ѝ вноска в ЕФП за 2017 г. към нейния рисков профил.

165 От точка 122 от настоящото решение следва, че мотивите на спорното решение трябва да гарантират, като се има предвид контекстът му, че на Landesbank Baden-Württemberg е предоставена достатъчно информация, за да се разбере по какъв начин индивидуалното ѝ положение е било отчетено при изчисляването на предварителната ѝ вноска за 2017 г. в ЕФП с оглед на положението на всички други засегнати институции.

166 За тази цел, както бе констатирано в точка 139 от настоящото решение, ЕСП трябва да публикува или да предаде на Landesbank Baden-Württemberg в обобщена и анонимизирана форма информацията относно съответните институции, използвана за изчисляване на тази вноска, доколкото тази информация може да бъде съобщена, без да се засяга търговската тайна.

167 Сред информацията, която трябва да се предостави на Landesbank Baden-Württemberg, за да може тя да разполага с достатъчно мотиви за спорното решение, по-специално са граничните стойности за всеки „пул“ и граничните стойности на съответните показатели, въз основа на които е била коригирана предварителната вноска в ЕФП на Landesbank Baden-Württemberg за 2017 г. в зависимост от рисковия ѝ профил.

168 Безспорно е обаче, че данните, съдържащи се в спорното решение и в хармонизираното приложение, както и данните, достъпни на уебсайта на ЕСП към датата на спорното решение, обхващат само част от релевантната информация, която ЕСП е могъл да предостави, без да засегне търговската тайна.

169 По-специално в хармонизираното приложение няма данни за граничните стойности за всеки „пул“ и стойностите на съответните показатели.

170 Освен това ЕСП посочва пред Съда, че към датата на спорното решение не е публикувал такава информация и на своя уебсайт.

171 Следователно спорното решение не е достатъчно мотивирано и твърдението, че първото основание, изтъкнато от Landesbank Baden-Württemberg в първоинстанционното производство, е налице, е основателно.

172 Ето защо спорното решение следва да се отмени в частта, в която се отнася до Landesbank Baden-Württemberg, без да е необходимо да се разглеждат останалите основания, изтъкнати в първоинстанционното производство.

По запазването на последиците от спорното решение

173 ЕСП иска от Общия съд да отложи последиците от евентуална отмяна на спорното решение за срок от шест месеца, считано от датата, на която решението на Общия съд е станало окончателно.

174 Следва да се припомни, че съгласно член 264, втора алинея ДФЕС Съдът може да определи, ако счете за необходимо, онези от правните последици на отменения акт, които трябва да се считат за окончателни.

175 В тази насока от практиката на Съда следва, че по съображения за правна сигурност правните последици на подобен акт могат да бъдат запазени по-специално когато непосредствените последици от неговата отмяна биха довели до сериозни отрицателни последствия за засегнатите лица и когато законосъобразността на обжалвания акт се оспорва не поради неговата цел или съдържание, а по съображения за липса на компетентност на неговия автор или за съществено процесуално нарушение (решение от 7 септември 2016 г. Германия/Парламент и Съвет, C-113/14, EU:C:2016:635, т. 81 и цитираната съдебна практика).

176 В случая, макар спорното решение да е прието в условията на съществено процесуално нарушение, Съдът все пак не е установил по настоящото производство грешка, засягаща съответствието на този акт с правилата, които уреждат изчисляването на предварителните вноски в ЕФП, установени с Директива 2014/59, Регламент № 806/2014 и Делегиран регламент 2015/63.

177 Да се постанови обаче отмяната на спорното решение, без да се предвиди запазване на неговото действие до замяната му с нов акт, би могло да накърни прилагането на Директива 2014/59, на Регламент № 806/2014 и на Делегиран регламент 2015/63, които са съществена част от банковия съюз, допринасяща за стабилността на еврозоната.

178 При това положение последиците на спорното решение в частта, която се отнася до Landesbank Baden-Württemberg, следва да се запазят до влизането в сила в разумен срок, който не може да надвишава шест месеца, считано от датата на обявяване на настоящото решение, на ново решение на ЕСП за определяне на предварителната вноска в ЕФП на тази институция за 2017 г.

По съдебните разноски

179 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е основателна и Съдът се произнася окончателно по спора, той се произнася по съдебните разноски.

180 Съгласно член 138, параграф 1 от този правилник, който се прилага по отношение на производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Освен това член 138, параграф 3 от посочения правилник, който се прилага към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, предвижда, че ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания, всяка страна понася направените от нея съдебни разноски. Съдът обаче може да реши една от страните да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и част от съдебните разноски на другата страна, ако обстоятелствата по делото оправдават това.

181 В случая, предвид отмяната на обжалваното съдебно решение и уважаването на подадената в първоинстанционното производство жалба, следва, от една страна, Комисията, ЕСП и Landesbank Baden-Württemberg да бъдат осъдени да понесат направените от тях съдебни разноски, свързани с производството по обжалване, и от друга страна, ЕСП да понесе, наред с направените от него съдебни разноски в първоинстанционното производство, и разноските на Landesbank Baden-Württemberg във връзка с това производство.

182 Съгласно член 140, параграф 1 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, държавите членки и институциите, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Ето защо Кралство Испания понася направените от него съдебни разноски във връзка с обжалването, а Комисията, като встъпила страна пред Общия съд, понася направените от нея съдебни разноски в първоинстанционното производство.

183 Съгласно член 140, параграф 3 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, Съдът може да реши встъпила страна, различна от посочените в член 140, параграф 1 и 2 от същия правилник, да понесе направените от нея съдебни разноски. В конкретния случай следва да се постанови, че Fédération bancaire française понася направените от нея съдебни разноски във връзка с производството по обжалване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

1) **Отменя решение на Общия съд на Европейския съюз от 23 септември 2020 г., Landesbank Baden-Württemberg/ЕСП (T-411/17, EU:T:2020:435).**

2) **Отменя решението на Единния съвет за преструктуриране, прието на изпълнителната му сесия от 11 април 2017 г., относно изчисляването на предварителните вноски за 2017 г. в Единния фонд за преструктуриране (SRB/ES/SRF/2017/05), в частта, в която се отнася до Landesbank Baden-Württemberg.**

3) Запазва последиците на решението на Единния съвет за преструктуриране, прието на изпълнителната му сесия от 11 април 2017 г., относно изчисляването на предварителните вноски за 2017 г. в Единния фонд за преструктуриране (SRB/ES/SRF/2017/05), в частта, в която се отнася до Landesbank Baden-Württemberg, до влизането в сила на ново решение на Единния съвет за преструктуриране относно определянето на предварителната вноска в Единния фонд за преструктуриране на тази институция за 2017 г. в разумен срок, който не може да надвишава шест месеца, считано от датата на обявяване на настоящото решение.

4) Европейската комисия понася направените от нея съдебни разноски както в първоинстанционното производство, така и в производството по обжалване.

5) Единният съвет за преструктуриране понася, освен направените от него съдебни разноски в първоинстанционното производство и в производството по обжалване, и тези на Landesbank Baden-Württemberg в първоинстанционното производство.

6) Landesbank Baden-Württemberg, Fédération bancaire française и Кралство Испания понасят направените от тях съдебни разноски в производството по обжалване.

Подписи